

Het Parool

Exclusief

Broeder Rob (77) en broeder Frans (80) moeten stadsklooster La Verna verlaten: 'Een medebroeder zegt weleens: die franciscanen doen maar wat'

Broeder Rob Hoogendoorn en broeder Frans Gerritsma leerden elkaar 60 jaar terug kennen, toen ze tegelijk als jonge broeders hun intrede deden in de orde. Beeld Roos Aldershoff

Het stadsklooster La Verna in Nieuw-West sluit deze week zijn deuren. De laatste twee broeders, Rob Hoogenboom (77) en Frans Gerritsma (80), nemen afscheid van een bijzondere plek vol mooie herinneringen en verhuizen naar een nieuw onderkomen. 'Ik houd mij vast aan het goede van de mens.'

Patrick Meershoek 2 december 2024, 17:00

Roos Aldershoff Fotografie

Ook nu ze nog maar met zijn tweeën zijn, houden ze ze zich aan de orde en het ritme van het kloosterleven. Samen eten, samen bidden, samen een glaasje drinken voor het slapen gaan. En dat allemaal op vaste tijden. “Je moet een dagorde hebben en je daar ook zo veel mogelijk aan houden,” legt broeder Rob Hoogenboom (77) uit. “Anders gaat het helemaal mis.”

Belangrijke beslissingen worden genomen in het kapittel, het dagelijks overleg. “We hebben net besloten om voortaan een half uur later te starten,” geeft broeder Frans Gerritsma (80) als voorbeeld. “Dus om acht uur in plaats van om half acht. Het plan was om dat na de verhuizing door te voeren, maar we zijn er meteen maar mee begonnen. Om vast een beetje te wennen.”

‘In het nieuwe pand kunnen we in elk geval vijf jaar blijven. Daarna zien we wel weer’

Rob Hoogenboom
Franciscaner monnik stadsklooster La Verna

Het is een tijd van verandering voor de twee overgebleven franciscanen van Nieuw-West. Het pand van La Verna is verkocht. Deze week verhuizen ‘broeder Rob’ en ‘broeder Frans’ van hun vertrouwde stadsklooster La Verna aan de Derkinderenstraat naar een nieuw onderkomen aan de Louis Bouwmeesterstraat. Daar betrekken ze een pand van de parochie van Verrijzenis van Onze Heer Jezus Christuskerk.

Goed besteed

De eerste spullen zijn al overgebracht. “De gebedsruimte is als eerste ingericht,” vertelt broeder Rob Hoogenboom over het nieuwe huis. “We worden met open armen ontvangen. Het pand heeft lang leeggestaan. Het kerkbestuur is blij dat er iets mee gebeurt, en ook de burens kwamen al langs om ons welkom te heten. We kunnen er in elk geval vijf jaar blijven. En daarna zien we wel weer.”

Tegen de verhuizing wordt niet opgekeken, mede dankzij de geringe gehechtheid aan materie die de kloosterlingen eigen is. Broeder Frans Gerritsma: “Ik ben hier gekomen met een stapeltje boeken en een bed. Verder heb ik hier altijd geleefd met spullen die collectief bezit zijn. Mijn bed is inmiddels wel ingeruild voor een seniorenbed, maar verder is er weinig veranderd.”

Er is de afgelopen weken vooral veel opgeruimd. Alle materialen voor creatieve activiteiten zijn naar het buurthuis gegaan, veel meubels naar een katholieke organisatie in Amstelveen die zich bezighoudt met de hulp aan kwetsbare groepen. Hoogenboom: “We hadden hier een stagiair die net op kamers ging. Die heeft ook het een en ander meegenomen. Het is goed besteed.”

Stadsklooster La Verna. Broeder Rob bracht er dertig jaar door, broeder Frans Gerritsma kwam er tien jaar geleden bij.
Beeld Roos Aldershoff

Ziekenhuizen en gevangnissen

Het is bijzonder dat de twee broeders nu samen de verhuisdozen pakken. Zestig jaar geleden leerden Hoogenboom en Gerritsma elkaar leren, toen ze tegelijk als jonge broeders hun intrede deden in de orde. “De eerste jaren zijn we samen geweest, toen heel veel jaren niet, en nu de laatste tien jaar weer wel,” vertelt Hoogenboom. “We kennen elkaar door en door.”

Hoogenboom ging als jongen van twaalf naar het klein-seminarie om priester te worden. “Ik heb eerst nog de kweekschool gedaan,” vertelt Gerritsma. “Maar ik heb mijn hele leven het gevoel gehad dat ik ongelukkig zou worden als ik deze weg niet zou volgen.” Hoogenboom: “Ik ben terechtgekomen in dit leven. Ik wist ook helemaal niet zo goed waar ik aan begon.”

Hoogenboom heeft bijna dertig jaar in La Verna doorgebracht. Samen met een kleine groep franciscanen trok hij in bij de laatste Broeders van Oudenbosch, een congregatie die vanaf de jaren zestig het katholiek onderwijs verzorgde in de Westelijke Tuinsteden. In de jaren negentig namen die pioniers afscheid van Amsterdam en ging het klooster over naar de franciscanen.

Broeder Rob: 'Bestuurders werden boos over het gebruik van tarotkaarten. Mijn antwoord was dat we zelf ook een kerk vol beelden hebben.' Beeld Roos Aldershoff

Gerritsma voegde zich nog maar tien jaar geleden bij de groep. Voordien woonde hij in de Mozes en Aäronkerk op het Waterlooplein. Van daaruit werkte hij als geestelijk verzorger in ziekenhuizen en gevangenissen. Het was dankbaar werk. “Ik heb veel mooie gesprekken gevoerd. En als mensen niet wilden praten, gingen we schilderen of mediteren.”

Discussie over tarotkaarten

Hoogenboom stortte zich na zijn entree in het klooster op de oprichting van een spiritueel centrum. “Het was de tijd dat iedereen zich een beetje losmaakte van de kerkelijke traditie. Er was sprake van een zoektocht naar spiritualiteit. Het ging erg over beleving. Ik meende dat we vanuit onze religieuze traditie op die markt aanwezig moesten zijn.”

Dat plan zorgde hier en daar wel voor gefronste wenkbrauwen, vertelt de initiatiefnemer. “Er is intern wel discussie geweest of we dit moesten doen. Bestuurders werden boos over het gebruik van tarotkaarten. Mijn antwoord was dat we zelf ook een kerk vol beelden hebben. Beelden helpen mensen om na te denken over hun relatie met God.”

Het spiritueel centrum kwam er en trok een nieuwe groep bezoekers naar het klooster. “Het mooie is dat we daar binnen de orde toch de ruimte voor hebben gekregen,” vindt Hoogenboom. Lachend: “Een medebroeder van me zegt weleens: die franciscanen, die doen maar wat. Het is geen werk met grote pretenties, maar er komt vaak toch wel iets goeds uit voort.”

‘Ik ben dankbaar dat ik er nog ben, een eeuw geleden was ik al vijf keer dood geweest’

Frans Gerritsma

Franciscaner monnik stadsklooster La Verna

Dat werk houdt niet op, ook niet nu de broeders op leeftijd komen. In het weekeinde gaan de twee nog vaak voor in de viering in kerken. Verder zijn ze betrokken bij inzamelingsacties en andere activiteiten. Hoogenboom: “Ik vind het ontzettend goed om bezig te blijven, ook als je ouder wordt.” Gerritsma knikt instemmend: “Dat er dingen van je worden verwacht. Dat daagt uit.”

Machtswellust

Gerritsma heeft een paar zware jaren achter de rug, met verschillende soorten kanker die moesten worden behandeld. “Ik moet nog een beetje zuinig zijn op mijn energie. Ik ben een halfjaar van de kaart geweest, ook door de confrontatie met mijn sterfelijkheid. Nu ben ik vooral dankbaar dat ik er nog ben. Een eeuw geleden was ik al vijf keer dood geweest.”

Tegen de verhuizing wordt niet opgekeken, mede dankzij de geringe gehechtheid aan materie die de kloosterlingen eigen is. Beeld Roos Aldershoff

De franciscanen hebben in Gelderland een rusthuis voor broeders op leeftijd, maar daar moeten Hoogenboom en Gerritsma niet aan denken. Ze zijn allebei verknocht aan de stad en de buurt. “We hebben hier natuurlijk ook jarenlang ons netwerk opgebouwd. We zijn verbonden met allerlei mensen en activiteiten.” Gerritsma: “Ik ben een stadsmens. Hier sta je in het volle leven.”

Het nieuws uit die buitenwereld stemt niet vrolijk. Hoogenboom: “Ik word heel treurig van Gaza en dat het daar maar doorgaat. Ik kan me heel goed voorstellen dat hier in de buurt overal Palestijnse vlaggen hangen. Die woede, die proef je hier op straat. Je moet je alleen niet laten meeslepen door de ellende in de wereld. Het geloof werkt voor mij als een anker.”

Gerritsma: “Ik houd mij vast aan het goede van de mens. Dat laat ik mij door niemand afpakken. Je bent soms geneigd het te vergeten in alle drukte, maar er gebeurt in het alledaagse nog steeds heel veel goeds tussen mensen. Dat kan een gesprek zijn of een helpende hand. Daar probeer ik mij op te richten, niet op de machtswellust van onze wereldleiders.””

Broeder Frans: ‘Er gebeurt in het alledaagse nog steeds heel veel goeds tussen mensen. Daar probeer ik me op te richten.’ Beeld Roos Aldershoff

Op alle verhalen van het Paroolrust uiteraard copyright.

Wil je tekst overnemen of een video(fragment), foto of illustratie gebruiken, mail dan naar copyright@parool.nl.

© 2024 DPGMedia B.V.- alle rechten voorbehouden